בס"ד

טוב להודות לה' ~ טוב ה' לכל

בטחון שבועי

מתיקות דרך "ויגבה לבו בדרכי השם" במשנת **נובהרדוק**
מהגה"צ **רבי יהודה מאנדל שליט"א** מעיה"ת לייקווד יצ"ו

פרשת לך לך תשפ"ז

לך לך – זוז! תהיה גדול!

שמעתי ממורי ורבי רבי ישראל קנרק זצ"ל בשם גדולי ישראל מהדור הקודם, שאף על פי שבדורו של רבי ישראל סלנטר זצ"ל היו הרבה גדולים, אעפ"כ, הוא היה הרבה מעל כולם! רבי חיים בריסקר ורבי אהרן קוטלר ז"ל רעדו כשרק הזכירו אותו! מה היה מיוחד בו? הוא דאג לכלל ישראל! הוא דאג שילמדו מוסר, והוא דאג לעשות כל מה שהיה יכול כדי לחזק יהודים אחרים! הוא נסע לפריז, לקניגסברג ולאמסטרדם בימים שנסיעות גבו הרבה כוחות.

[וראה מה זכה עי"ז; עי' בהקדמת הרב שך זצ"ל לספרו אבי עזרי מהדורה רביעאה (נדפס בדפו"ח בכרך הראשון) בד"ה אולם, וז"ל: בדורנו דור יתום מכל וכל, ורבים הם המפריעים, ויראי חטא נמאסו, ומה שנשאר הוא רק אלו המחזיקים עוד בעץ החיים, שלמדו ולומדים **בהישיבות אשר ה' השאיר אתם עוד בשלמותן וצביונן, ע"י אור ישראל הגרי"ס זצק"ל ותלמידיו ממשיכי דרכו להפיץ יראה** שהיא כתריס לפני ההשכלה הארורה שהתחילה לחדור בכל בית ישראל. והרבה הרבה חללים הפילה, ובפרט בזמנינו שירדנו פלאים. **הישיבות הקדושות בטהרתן והשפעתן בתורה וביראה ובמוסר הן הערובה היחידה שחס ושלום לא תשכח תורה מישראל**. ואשרי למי שזוכה להיות מהמסייעים בהרבצת תורה ויראה ומוסר, כי הם שלובים יחד ואין אחד בלי השני וכו' ע"ש.]

מעלת זיכוי הרבים

אף פעם לא ראיתי את מורי ורבי (שעיקר דרכי בעבודת השם קיבלתי ממנו) רבי אביגדור מילר זצ"ל, מתרגש, חוץ ממתי שהספיד את מו"ר הרב קנרק הנ"ל, שהיה מחותנו. עיקר מה שהתרגש היה כשהזכיר איך שהיה צריך לדפוק על הדלתות לאסוף כסף לישיבתו. פעם שמעתי ממנו, **שהדבר הגדול ביותר שהאדם יכול לעשות עם חייו, הוא זיכוי הרבים**, (וזה יכול להיות גם בדברים קטנים כגון לטאטא את בית המדרש וכו').

למשל אני הרי מחוייב לתפקיד שלי כמלמד כל השבוע, אבל את השבתות שלי אני משתדל, כשיש לי אפשרות, להפקיר עבור כלל ישראל לנסוע לכל מקום שאפשר לחזק שם את הציבור. למדתי הנהגה זו מאדמור חשוב בארץ ישראל, שאינו עושה 'טיש' בלילי שבתות, אלא יוצא כל שבת למקום אחר לחזק יהודים רחוקים שיהיה להם הרבה יותר תועלת לראות סעודת שבת מאשר החסידים שלו.

לך לך מארצך!

יש מעלה מיוחדת ונשגבה עד מאוד בעבודת השם, הרבה יותר מכל המעלות האחרות; כשאתה יוצא ממקום המנוחה שלך, והמצב הרגיל שלך, להיות כמו משה רבנו, 'ויצא אל אחיו וירא בסבלותם'. אין סבל לנשמה של יהודי יותר מזה שאינו יודע מהי שבת, יום טוב, צניעות ותלמוד תורה! כל הייסורים הגשמיים שאפשר לתאר, אינם מתקרבים לסבל הזה.

ועי' חובות הלבבות שער אהבת השם פ"ו וז"ל: וראוי לך אחי לדעת כי זכויות המאמין, אפילו יהיה מגיע אל התכלית הרחוקה בתקון נפשו לא-להים ית', ואילו היה קרוב למלאכים במידותם הטובות ובמנהגיהם המשובחים והשתדלותם בעבודת הבורא ואהבתם הזכה בו, אינם כזכויות מי שמורה בני אדם אל הדרך הטובה ומיישר הרשעים אל עבודת הבורא, שזכויותיו נכפלות

חסד הגדול- לכבד באמת

אברהם אבינו היה עמוד החסד בעולם. אנחנו רואים שכשפגש שלשה ערבים, הוא קרא להם "אדונים"! והשתחוה להם. **החסד הגדול ביותר הוא לכבד בלבך את השני**. תראה, כשאחרים עושים לך חסד, ואתה מרגיש שאינם באמת מכבדים אותך, אז זה עושה לך הרגשה של "נעבאך", "מסכן".

השורש של לכבד אחרים הוא מזה שאתה מרגיש שאתה בעצמך ג"כ מכובד. [והכבוד האמיתי שצריך להרגיש, הוא - שאני צלם אלקים, וא"כ אני אהוב לפניו וחשוב בעיניו ית', וא"כ איני צריך שום כבוד מאחרים. ואדרבה, אני יכול לכבד ג"כ אחרים שהם ג"כ צלם אלקים].

ובאמת אברהם נקרא אב - לכולם וגם רם. ושרה ג"כ לשון שררה. וזה מבטא את חשיבותם - גם בעיניהם! ובאמת אדם שהוא נותן ולא נוטל - זה נותן לו רוממות כי הוא למעלה ולא למטה. (ואין זה שייך לפגם הגאוה כלל, ואדרבה, זה ויגבה לבו בדרכי ד', שזה רצוי, והוא הבסיס לכל עלייה!). אנחנו חייבים לעבוד על עהרנסטקייט ('רצינות'), ולהשמר מחנופה זולה, ושמחה חיצונית - שכולו זלזול פנימי! (אמנם לפעמים שבח חיצוני יכול להיות טוב, כשאין אפשרות אחרת).

כולם נסיונות מן השמים, לראות אם נוכל לכבדם, ושיהיה איכפת לנו עליהם, ולהשתדל לדונם לכף זכות ולהבין לליבם, ולנסות להתחבר לרגשותיהם.

בעבור זכויותם בכל הימים ובכל הזמנים. והמשל בזה משני סוחרים הגיעו אל המדינה, הרויח אחד מהם בסחורה אחת שהיתה בידו, פי עשר מהקרן, סך הכל מאה זוז. אבל השני הרויח אמנם רק פי שתים, אבל היו בידו סחורות רבות, והרויח בסך הכל 10,000 זוז ... וכן אחי, מי שאינו מתקן אלא את נפשו בלבד, תהיה זכותו מעטה, ומי שמתקן נפשו ונפשות רבות תכפל זכותו כפי זכויות כל מי שתיקן נפשו לד', עכ"ד.

והנה בודאי, האדם חייב להתעלות בתחילת דרכו תכלית מה שיכול כדי שאח"כ יוכל להשפיע על אחרים הרבה יותר, ולכן חייבים להתייעץ עם רב שמכיר אותך. אבל בכל זאת, מי שזהו תפקידו צריך לדעת שרבנו החוה"ל כתב עליו שהוא יותר גדול ממלאך!

וירק ארץ חניכיו – וירדוף עד דן

התרגום על וירק - וזריז, וכן וירדוף - משמעותן, שאברהם אבינו היה פעיל מאוד, עם כל הכח והזריזות. בחז"ל מבואר שלמד ענין זה מנח; כשפגש את נח שאל אותו באיזה זכות ניצלו בתיבה, נח אמר לו שבזכות החסד, ומשם למד אברהם אבינו להידבק במידת החסד. פעולה, עשייה וצמיחה - כל אלה הם ההיפך של דור המבול, על דרך מש"כ החזון איש שהמידה הרעה העיקרית היא הזנחת החיים על מסלולם בלי לעבוד לתקן את הטבע.

קראנו בסוף ספר דברים 'ובחרת בחיים', כלול בזה, חוץ מעיקר הפשט של חיים רוחניים, גם לבדוק שאנו חיים כמש"כ בס"ד שבגליון הקודם, וזה כולל שני חלקים, א)שהוא חי טוב עם מנוחת הנפש, ולפי תפקידו, ולא שהוא נלחץ מאחרים לעשות דברים המנוגדים לטבעו. ב) תוצאה מהנ"ל, והוא לבדוק שמה שאתה עושה, אתה עושה עם שמחה וחיות! לא - 'איך שיוצא אני מרוצה', אלא עוד קצת להתאמץ ולהשקיע, לעשות עם אכפתיות, עם לב ועם נשמה, שיהיה כמה שיותר מושלם, לא בדיעבד. טאהן, נישט אפטאהן (לעשות, לא שיהיה עשוי), כמו שאמר רבי ישראל סלנטר זצ"ל. [רבי ישראל הוסיף עוד שני דברים: טאהן, נישט נאכטאהן (לעשות, לא להעתיק מאחרים), שזהו מש"כ הנקודה הראשונה. ודבר שלישי, טאהן, נישט אויפטאהן (לעשות, לא לפעול והצליח)].

מצד שני, לא לרצוץ דברים מעל למדרגה שלך

יש יצה"ר שדוחף מאוד את האדם לראות אצל אחרים את המדרגות שאינם שייכים לו, כדי שעי"ז הוא יישבר. לפעמים אדם צריך לשאוף ליותר גבוה, ולפעמים הוא צריך לדעת שזה לא בשבילו! הוא חייב לומר לעצמו על הענין ההוא - אונס רחמנא פטריה! דע את המדרגה שלך, ותבטל (לבינתיים את השאיפות הגדולות שהם עדיין לא שייכים לך, ורק הורסים את שמחת החיים שלך. לפי מצבי אני לא נבראתי בשביל זה! איזהו חכם המכיר את מקומו! ואיזהו עשיר השמח בחלקו, שכידוע הולך גם על רוחניות.

אתה לפעמים צריך להחליט להיות 'סוג ב', ובינתיים לא לחשוב על יותר מזה, כי זה המדרגה האמיתית שלך, ואתה חייב לקיים את תפקידך בשמחה!!!! להכיר את המוגבלות שלך זה יכול להיות עבודה גדולה, ואתה צריך רבי לזה כדי שלא תחמיר או תיקל מדאי. ביטולה זהו קיומה. ברגע שהגעת למסקנא מהם כוחותיך, אתה חייב לקבל את מצבך בשמחה ובאמונה שזהו רצון השי"ת ממך, וכל פעם שתשמע [ועדיף שלא תשמע] שיחה חזקה על מדרגות גבוהות תישאר רגוע ותגיד: "כעת זה לא בשבילי!". ותדע שכשאתה עובד את השם בלי כל הכבוד וההערכה שכל בעלי הכשרונות מקבלים, זו עבודה יקרה עד מאוד.

בדרך כלל רוב האנשים הם באיזה מקום באמצע, ושתי העבודות מוטלות עליהם; לפעמים לשאוף ליותר, ולפעמים להיות מרוצה ממצבם ולשמוח בחלקם. זו עבודת חיים למצוא את שיווי המשקל ולהגיע למקום האמיתי שלך, ולכן חשוב מאוד למצוא רבי שידריך אותך בלי נגיעות. אבל המבחן האמיתי לדעת האם אתה עובד את השם כפי כוחותיך - לא פחות ולא יותר, הוא אם אתה מרגיש חיות בעבודתך! כי אם אתה עסוק בדברים שהם למעלה ממדרגתך האמיתית, אז ודאי שלא תהיה מרוצה, כי עבודתך אינה שלך אלא של מישהו אחר. ואם אתה עושה פחות מדי, אז גם לא תהיה מרוצה כי חסר לך טעם וסיפוק בעבודתך! 'ולא אותי קראת יעקב כי יגעת בי ישראל' (תחילת ההפטרה של ויקרא), אומר המגיד מדובנא, אם אתה יגע בעבודתך, זה סימן שלא את השי"ת אתה עובד ח"ו! כל זה נכלל בפסוק הנפלא הזה: **ובחרת בחיים!!!!**

תנסה לראות רק את מעלותיהם ולראות איזה נקודה שהם יותר הקב"ה צווה לאברהם אבינו והיה 'תמים' - תהיה **אמיתי**. תכבד **באמת** כל מיני אנשים. יש הרבה סוגי אנשים, שהם נעבעך'ס (מסכנים) או מוזרים (strange) יש שהם תינוקיים (קינדיש) או תמימים במובן השלילי - לא חכמים. הם טובים מאתנו. העצה הטובה ביותר: תתפלל עד שתזכה לכבד אלה שאתה מזלזל בהם, ואחרון אחרון חביב - **תכבד את עצמך! הרבה!** המוסר לכל החיים - "**אני חשוב**" אם אתה חשוב בעיניך אתה כבר תבין חשיבות כל בריה ובפרט כל צלם אלקים. תזהר שלא תהיה בבחינת 'ותיקל גבירתה'. לא על עצמך ולא על אחרים! תהיה כמו אברהם - להשתחוות לכל צלם אלקים!

זלזול ביראת שמים ובחשיבות האדם – חורבן העולם

מצאנו בפרשה כמה שזלזלו. חתני לוט: ויהיה כמצחק בעיני חתניו. עי"ז הם נאבדו יחד עם סדום. הגר: ותיקל גבירתה בעיניה. שרה הקפידה ע"ז מאוד. יתכן שהענין בזה, כי שהגר מזלזלת בכבוד גבירתה, הרי זה זלזול בערכים שהשי"ת העמיד. כשיש זלזול בהורים

ומורים, כשיש זלזול בצלם אלקים, כשהכל צחוק, ואין כבוד - זהו חורבן העולם. ובאמת מהגר יצא ישמעאל שעליו נאמר - ותרא שרה את בן הגר המצרית כו' מצחק. [ואולי לכן קראה לו - 'בן הגר'. כי משם קלקולו. ולכן אמרה לגרש את שניהם - גרש את האמה הזאת ואת בנה. (ועד"ז כ' בספורנו)]. גם אצל עשיו הקלקול הראשון הוא 'ויבז עשיו את הבכורה'. הבכורה היא הדבר הנכבד ביותר, ועשיו מבזה. עי"ז הוא איבד הכל! ולא עוד, אלא שכל זכותו בעוה"ז הוא מהכיבוד אב שזכה לכבד את אביו. אברהם אבינו ושרה אימנו, הם ההיפך הגמור מהדברים האלה. א"א מבטל א"ע והוא עומד במורא לפני צלם אלקים, עד כדי-וישתחו (לפניהם) ארצה! על שרה נאמר והנה באהל-צנועה היא-רש"י. צניעות הוא כבוד. כמש"כ כל כבודה בת מלך פנימה.

'יצחק' הוא ג"כ מלשון צחוק, אבל זה צחוק מהדברים שצריך לצחוק עליהם. כל הבלי העוה"ז למיניהם. ובאמת בנוהרדוק היו מרבים מאוד לצחוק על הקנאה, על התאוה, ועל הכבוד. **כמה ריקנות יש בתאוה, וכמה טפשות בקנאה, וכמה הבל הוא הכבוד!** על הצדיק נאמר ותשחק ליום אחרון. מי שצוחק כשיוצא מן העולם שלא נתפתה מכל הגלאנץ (הברק) של עוה"ז, הוא הצוחק האמיתי. יצחק לשון **צחוק בעתיד (ליום אחרון)!** אבל הגר, ישמעאל, ועשו צוחקים על כל היקר **בהווה.** השמחה חשובה מאוד בפרט בדורינו, אבל אנחנו חייבים להשמר מאוד מזלזול באנשים שהוא צחוק מרושע, וכולו חורבן. אין בו שום שמחה אמיתית, אלא שמחה מדומה. השמח באמת עם עצמו שמח גם עם אחרים. ויודע לראות בכל צלם אלקים את החשיבות המיוחדת שלו!

סוד עצום במדת הבטחון - "השלך" על ד' יהבך

בשיעור של הגה"צ רבי מיכאל בוגנים שליט"א מבני ברק (שיעורים נפלאים על בטחון שמחזקים אלפי יהודים - ניתן לשומעם בטלפון: 0733718155) הביא דבר נפלא מהספר "קונטרס היחיאלי", שנכתב ע"י א' מנקיי הדעת שבירושלים לפני מעל מאה שנה - הגה"צ רבי יצחק אלפייה זצ"ל. **וזה לשונו:** "שיסוד הבטחון הוא, לדעת כי ה' בשמים ממעל, והוא אשר שם משטרו בארץ, ואין שום נברא בעולם יכול להיטיב או להריע לזולתו, מבלי גזירתו העליונה, והוא הנותן לכל הברואים כח לעשות חיל, להישיר לבבם אליו, כמ"ש הנותן לך כח לעשות חיל, ותרגם אונקלוס דיהיב לך עצה למקני נכסין ולמזבן נכסים (לקנות נכסים ולמכור נכסים). ורז"ל אמרו בכל עושה הקב"ה שליחותו, וע"י כל ברואיו כמ"ש אם ישוך הנחש בלא לחש, ושלחתי את הצרעה, וכו' ואפילו על ידי פרעוש כדרשתם ז"ל בענין דוד ושאול, ויתוש כדמצינו בענין טיטוס הרשע וכיוצא, ולמפורסמות אין צריך ראיה." ובהמשך הוא מביא איך שהשבטים הקדושים ידעו סוד זה, ולכן הבינו מיד כשהגיע להם נסיון ע"י המושל במצרים, שזה מהשי"ת, "ואמרו אבל אשמים אנחנו, ולא דברו מאומה ולא שום רע על המושל, וגם כשדברו עם יעקב אביהם לא זלזלו בכבודו, כי ידעו שהוא כגרון ביד החוצב בו - השי"ת. ושבו אל ד' בכל לבם וכו'."

"ובכן בעקבותיהם נלך להשליך כל יהבנו על ה' אלקינו ולבטוח בו בכל לבנו בטחון אמתי, בכל דרכינו ומפעלינו, ולא להרהר אחר מדותיו כלל וכלל, גם **לא עלינו לחשוב איך? ובמה? יוכל הקב"ה להושיע אותנו, כי אין מעצור לה' להושיע ברב או במעט, ומכ"ש שאסור לו להאדם להוציא דברים הללו על דל שפתיו, הואיל ועקימת שפתיו באמירת איך? ובמה? יושיעו ה', מונעת מהאדם כמה טובות ומאבדת לו מסגולת הבטחון, שסגולת הבטחון האמיתי נשגבה היא עד למאד, עד אשר בעליה זוכים ורואים בחוש הראות את נסי האל וחסדיו עמו, והנהגותיו אליו באופן נורא ואיום, בפלאי פלאות אשר לא יכילם שום שכל ושום רעיון. הואיל והוא השליך יהבו על ה' אלהיו כמ"ש השלך על ה' יהבך, ופי' השלך: כאדם שמשליך דבר שאין לו בו עוד צורך ולא מתחשב עמו עוד** (א"ה: כעין הפסוק ו'תשליך' במצולות ים כל חטאותם [במקום אשר לא ייזכרו ולא ייפקדו ולא יעלו על לב לעולם]), **כן הוא דבר הבטחון, שצריך להשליך האדם כל מפעליו על ה' אלקיו ולבטוח בו ולא בזולתו, ולהשען על רובי חסדיו ונפלאותיו עמו.** כמ"ש בו אבטח ולא אפחד, בך בטחתי אל אבושה, בטחו בה' עדי עד וכהנה רבות לאלפים ורבבות. וכן ראינו בנחום איש גם זו **שלא היה זו ממדה זו,** ובהיותו נשלח במתנת המלך **לא פחד לבו מאימת מלך בשר ודם. הואיל ובטחונו שם במלכו של עולם.** ותיכף ומיד ה' חלצו מן המיצר הואיל ובכל לבבו בטח בו, והכל עשה לפי תומו כמ"ש הולך בתום ילך בטח, ואז זכה לנפלאותיו הטובות."ניקח יסוד זה לתוך חיינו - לא לתת למחשבותינו להרהר ולחשוב על רעיונות של איך יגיע ההצלה. יעקב אבינו התחיל לשאול מאין יבא עזרי? כשהגיע לחרן ולא היה לו כלום, ומיד תפס את עצמו ואמר עזרי מעם ד'! (מדרש רבה בראשית ס"ח ב'). אין להיבהל מהשאלה - מאין יבא עזרי - אם היא עולה לנו בראש, כי גם ליעקב אבינו עלתה השאלה. אבל נלמד מיעקב אבינו להתחזק מיד ולומר עזרי מעם ד' - בלי לדעת איך ובמה. (ואפשר על זה נאמר 'אשרי שא-ל יעקב בעזרו, שברו על ד' א-להיו'). וכן פי' הבעש"ט (מובא בשמו מהדגל מחנה אפרים, בספר שומר אמונים - בדרוש הבטחון פרק א') והמלבים (ירמיהו י"ז ז), שברכת ברוך הגבר אשר יבטח בד', נאמר למי ש-'והיה ד' מבטחו', והכוונה שהמבטח שלו - הדבר שתולה בו את ישועתו - הוא ג"כ רק ד'! עיי"ש.

סיפור על חשיבות 'שמח בחלקו'

אני מכיר יהודי שהוא כבר בן 80 - עמו"ש, ויש לו בלי עין הרע 70 נכדים; כולם בני תורה חשובים ונפלאים, הבית שלו מלא וגדוש בנחת

אמיתי; כל אחד מהם מיוחד בדרך שלו. הוא בעצמו גם כן יהודי מורם מעם ובעל מעלה. אבל יש לו קושי; לאחד מהנכדים יש איזה ענין קטן של שלום בית, ועוד א' עם עוד איזה ענין. הדברים האלה אוכלים את לב שלו, והוא נהיה חולה מזה עד כדי כך שמצבו גובל בפיקוח נפש!! מאיפה יש לאדם רשות להפקיר את חייו בגלל משהו שמעיק עליו?!!! ראו כמה חייבים ללמוד מוסר! אדם יכול לגמור את כל הש"ס עוד פעם ועוד פעם, ולעסוק בחסדים עצומים, ולהרביץ תורה וכו' וכו', אבל אם הוא לא ילמוד מוסר הוא יכול להגיע למצב שהוא כמעט בגדר 'מאבד את עצמו לדעת'!! כל מה שאתה עושה הוא טוב אבל תמיד תוסיף מוסר כדי שתוכל להיות בשמחה, ולא לתת לדברים הצדדיים להתגבר על כל חייך ולהרוס את יופיים וטובם! כמה רחמנות על אנשים כאלה! אני מכיר עוד יהודי במצב דומה, אלא שהוא עצוב על כך שעדיין לא הספיק ללמוד לפי שאיפותיו! הוא עיוור!! הוא לא רואה כמה ברכה הקב"ה שופך עליו, ורואה רק את מה שנדמה לו שחסר לו. אבל מי שלומד מוסר, יודע לתקן את מידותיו והוא שמח בחלקו! והוא גם בוטח בד' שיעזור לו לתקן את עצמו ואת צאצאיו, ובכל אופן אינו עצוב בגלל דבר אחד כשיש לו כל כך הרבה טובה! ואין לך אדם שאינו מוקף בטובות בלי סוף - אם רק יתבונן קצת! וחז"ל חייבו הרבה יותר מזה, ואמרו : מה יאונן אדם חי:מה יתרעם על מידותיו [של ד'] וכי גבר על חטאיו? **דיו חיים שנתתי לו!!!!** (קידושין פ:) [ותמיד אפשר לחזור בתשובה וללמוד כפי מה שאפשר לו ולבטוח בד' שיתן לו סייעתא דשמיא, ואז ייחשב לו כאילו הספיק הכל! 'ועד יום מותו תחכה לו אם ישוב מיד תקבלו!' ועי' חובת הלבבות שער התשובה פרק א', וז"ל: התשובה הוא התקנת האדם לעבודת הבורא יתברך אחר יציאתו ממנה, **והשבת מה שאבד ממנה!** וע"ע בלשון השערי תשובה בתחילת הספר וז"ל: **כי יעזור ד' לשבים כאשר אין יד טבעם משגת יחדש בקרבם רוח טהור להשיג מעלת אהבתו, עכלה"ט.]**

אנשים אינם מבינים את האור הגדול של לימוד המוסר! הקב"ה רוצה יהודים שמחים. דואג, אחיתופל, ירבעם, קרח, כל אלה היו גדולים מאוד, אבל היה חסר להם שמח בחלקו ותיקון המידות! לעומתם דוד המלך היה שר בחצי השני של הלילה על החצי הראשון שזכה ללמוד בו! (בשם רבי זונדל מסלנט). **כמה אנחנו צריכים להעריך את כל המתנות הגדולות שהשי"ת נותן לנו בלי הרף?????!!!! תשב לבד עם השי"ת ותגיד לפניו: "רבש"ע אני כל כך שמח עם החיים שאתה נותן לי ובאופן שאתה מסדר לי אותם!" עכשיו אתה יהודי אמיתי! רבש"ע, אני אוהב את המצב שלי - את החלקים שאני מבין שהם טובים, וגם מה שאני לא מבין!"; זהו קודש קדשים!**

זה הראשית שלך - ראשית חכמה יראת השם! "אבי שבשמים, כל מה שאתה עושה איתי - אני אוהב! אני יודע שכל מה שאתה עושה הוא רק לטובתי! **אני מאמין בך באמת!!**" הצלחות הם דברים טובים, אבל הם לא מתקרבים לאמונה, בטחון ושמח בחלקו! ועי' בספר 'אבן שלמה (מתלמיד הגר"א, פרק ג', אות ב') וז"ל: ומי שליבו טוב במדת הבטחון ... הוא יותר טוב ממי שמחוסר בטחון - שעי"ז בא לידי קנאה ושנאה, אע"פ שעוסק בתורה ובגמ"ח, שכל זה אינו אלא לעשות לו שם. ע"כ, והוא מיוסד על הגמ' ביומא ט: שדור בית ראשון היו יותר טובים משל בית שני אע"פ שאלה עסקו בתורה וגמ"ח, עי"ש בהערות.

מפיצים בטחון לכל יהודי - בכל העולם - מכל הלב
אנחנו רוצים להגדיל את התפוצה ואנחנו מתמודדים עם הקיים עזרו לנו להפיץ את האור! ניתן לתרום בנדרים פלוס ע"ש "עוצמה של קשר" במדור "ביטחון שבועי" בנק מרכנתיל סניף 725 מס' חשבון 44346 ולציין עבור 'בטחון שבועי' וכן אצל יצחק יהודה לב ארי בטל' 0504121613

להארות והערות:
050-4154557,
לקבלת הגליון במייל
X7100100@
GMAIL.COM

שמעו ותחי נפשכם
לשמיעת שיעורי
הרה"צ **יהודה מנדל** שליט"א
בקו 'השגחה פרטית'
02-3011300
או בקו הישיר: 02-3011906

קו 'עמודיה שבעה'
0733-587-587
שיעורים ע"פ דרכו של הרה"ג
ר' אברהם גניחובסקי זצ"ל
בהנהגת הבית, בספר 'עמודיה שבעה', ברוח העלון

סמודיו שלימות 0504-128918